Ar36e-19001030-01

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία... Δρ. 15 ‖ Ἑξάμηνος.. Δρ. 8
ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Τὴν 1ην καὶ 16ην ἑκάστου μηνὸς εἶνε δὲ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διευθυντὴν
Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις: "ΣΚΡΙΠ,, Ἀθῆναι
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 5.

ΣΚΡΙΠ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία.... Φρ. 20 ‖ Ἑξάμηνος. Φρ. 10
ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
Δημοσιεύονται κατ' ἰδιαιτέρας συμφωνίας καὶ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
Αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν
Ἀριθ. τοῦ τηλεφώνου τοῦ "ΣΚΡΙΠ,, 172
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΑΘΗΝΑΙ, Τρίτη 30 Ὀκτωβρίου 1901 | Γραφεῖα: Ὁδὸς Αἰόλου Ἀριθ. 120 | ΕΤΟΣ Ζ'.—Περίοδος Β'. — Ἀριθ. 2230

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ὅ,τι κυρίως πρέπει νὰ ἐπασχολήσῃ τὴν Βουλὴν κατὰ τὴν Σύνοδον αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀρχίζει αὔριον, εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ δημοσία ἀσφάλεια τοῦ τόπου. Ἡ ἀντιπολίτευσις, καθ' ἃ ἐλέχθη, ἔχει ὅλην τὴν διάθεσιν ὅπως ἀνοίξῃ παρόμοιον ζήτημα, ἀμεσώτατα ἐνδιαφέρον τὴν κοινὴν γνώμην, μάλιστα δὲ τὸ ὑπὸ τὸν Ζαΐμην κόμμα ἐδήλωσεν, ὅτι ἀπὸ τοῦδε λύει τὴν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐπιμαχίαν αὐτοῦ, προκειμένου νὰ ἐξετασθῇ ποίους εὐθύνει ἡ εἰκτρὰ κατάστασις ἡ δημιουργηθεῖσα τελευταίως καθ' ὅλον τὸ Κράτος. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν Κυβέρνησιν ἐνδιαφέρει ὄχι ὀλιγώτερον ἡ ἀνακίνησις τοῦ ζητήματος. Πρόκειται βεβαίως νὰ ἐκτυλιχθοῦν γεγονότα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἐτίμησαν τοὺς Κυβερνήτας οἱασδήποτε χώρας καὶ νὰ ζητηθοῦν εὐθύναι ἀπὸ τοὺς διαχειρισθέντας τόσον κακῶς τὴν ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἐξουσίαν. Δὲν βλέπομεν ὅμως ἡμεῖς εἰς ποίαν περίστασιν εἶνε χειροτέρα ἡ θέσις τοῦ κ. Θεοτόκη καὶ τῶν συντρόφων του, οὔτε δεχόμεθα ὅτι αὐτὸ τὸ ναυάγιον, τὸ ὁποῖον καλεῖται σήμερον Ἑλληνικὴ ἀρχή, δύναται νὰ σωθῇ μὲ μίαν ἀποσιώπησιν τοῦ μεγαλειτέρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ χιλιοστοῦ συγχρόνως ἀμαρτήματός του. Εἶνε ἑπομένως ἐπάναγκες νὰ ἐξετασθῇ τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἐξετασθῇ εὐρύτατα διὰ νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ ἡ ἀπολογία τῶν ὑπευθύνων, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν τῶν ἰδίων. Διότι πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡ κοινὴ γνώμη ἔχει σχηματισθῇ ἤδη δυσμενεστάτη διὰ τὴν Κυβέρνησιν καὶ διότι ὅσην χριστιανικὴν ἀνοχὴν καὶ ἂν ἐπιδείξῃ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, τὰ εἰκτρὰ γεγονότα τῆς διοικήσεως διατυποῦσι μόνα των τὰς καταγγελίας. Ἂς μὴ μᾶς ἐξαπατήσουν δὲ ὅμοια παραδείγματα λαϊκῆς συγγνώμης παρελθόντων ἐτῶν. Σήμερον εἶνε ἐντελῶς διάφορα τὰ πράγματα. Τοῦτο κυρίως πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν εὐθυνῶν. Ἐνῷ δὲ ἄλλοτε ἡ λαϊκὴ γνώμη συνεχώρει τὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι ἦταν ἀνίσχυροι νὰ ἐξοντώσουν τὸν μυθικὸν τῆς Ἠλείας ἥρωα, ἤδη ὅμως οὐδεμία συγγνώμη ἐπιτρέπεται προκειμένου νὰ κριθῇ ἡ κυβερνητικὴ ἀνεπάρκεια ἀπέναντι οὐχὶ τῶν λῃστῶν καὶ τῶν λῃστοφυγοδίκων, ἀλλὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας αὐτῆς. Διότι τὸ ζήτημα τῆς δημοσίου ἀσφαλείας ἐδῶ πρωτίστως θὰ στραφῇ καὶ ἐδῶ θὰ προκαλέσῃ τὴν κραταιοτέραν πολεμικήν. Τί ἔπραξεν ἡ Κυβέρνησις διὰ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τῆς Θεσσαλίας, διὰ τοὺς λῃστὰς τοῦ Καραλάρ, διὰ τοὺς ἄλλους τῆς Καρδίτσης, ἴσως καὶ νὰ μὴ ἐρωτήσῃ κανείς. Διὰ τοὺς ἀποσπασματάρχας ὅμως καὶ τοὺς ἀστυνόμους τῆς Βλαχοχερασιᾶς, τῆς Τεγέας, τῆς Τριπόλεως, τῆς Δομβραίνης ἔλει ἔχουν ἑτοίμην τὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐπίθεσιν. Δὲν γνωρίζομεν ποίαν ἄμυναν προπαρασκευάζει τὸ Κυβερνητικὸν στρατόπεδον· ἀλλὰ βεβαίως πρώτην φορὰν ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ θέλει παραστῇ εἰς συζήτησιν περὶ δημοσίου ἀσφαλείας διασαλευθείσης ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους. Εἶνε τοῦτο ἀπόδειξις Κυβερνητικῆς ἀνεπαρκείας, εἶνε σημεῖον παραλυσίας διοικητικῆς, ἡ Βουλὴ ἀς τὸ ἐξετάσῃ. Εἰς τὸν ψυχρῶς ὅμως παρακολουθοῦντα τὴν κατάστασιν δὲν δύναται ἡ νὰ κάμῃ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τίθεται ὑπὸ κατηγορίαν, διότι τὰ ὄργανά της ἐξευτέλισαν τὴν παραχοποιὸν ἱκανότητα τῶν λῃστῶν καὶ τῶν λῃστοφυγοδίκων.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΛΗΞΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΟΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ.—ΠΟΙΟΣ ΥΠΕΧΩΡΗΣΕΝ.—ΘΑ ΓΕΙΝΗ ΔΑΝΕΙΟΝ —ΑΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΙ—Η ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΗ ΕΚΛΕΙΨΙΣ.—ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Μεγάλως σχολιάζεται ἡ λῆξις τῆς Γαλλοτουρκικῆς ἔριδος. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, διὰ νὰ λυθῇ ἡ διαφορὰ ὑπεχώρησεν ἡ Τουρκία εἰς ὅλας τὰς Γαλλικὰς ἀξιώσεις. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι μᾶλλον ἡ Γαλλία ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Τοιουτοτρόπως τὸ ζήτημα παραμένει σκοτεινόν.

Διερρήγη ὁ λέβης!

Οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἡ Γαλλία μᾶλλον ὑπεχώρησεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, διατείνονται ὅτι ὁ ἐκδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Ἱραδὲς δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ἐπαρκὴς ἱκανοποίησις διὰ τοὺς Γάλλους. Καὶ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν μὲ τὴν γνώμην αὐτήν. Ἡ Γαλλία διέπραξε σφάλμα ἀνακαλέσασα τὸν στόλον της τόσον ταχέως. Ὤφειλε μᾶλλον νὰ κρατήσῃ τὴν Μιτυλήνην μέχρις ὅτου ἐκδοθῇ καὶ ὁ Ἱραδές.

Πράγματι δὲ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἡ Γαλλία, ἐγκατέλειψε τὴν Μιτυλήνην χωρὶς τίποτε νὰ λάβῃ. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Σουλτάνος πάντοτε ἐκτελεῖ τὰς ὑποσχέσεις του, ἀλλ' ὅταν πρόκειται περὶ πληρωμῆς χρημάτων, ἡ Σουλτανικὴ μνήμη σταματᾷ, ὁμοιάζουσα κατὰ τοῦτο μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ ὡρολόγια τῶν Ἀθηνῶν τὰ ὁποῖα σταματοῦν καὶ αὐτὰ εἰς τὰ λεπτά!

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἐκδοθέντος Σουλτανικοῦ Ἱραδέ. Κατ' αὐτόν, ἡ Τουρκία ὀφείλει νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν Γαλλικὴν προστασίαν ἐπὶ ὅλων τῶν καθολικῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, νὰ ἀποζημιώσῃ τοὺς παθόντας Γάλλους κατὰ τὰς Ἀρμενικὰς σφαγὰς καὶ νὰ πληρώσῃ 344 χιλιάδας λίρας εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Λοράνδου. Διὰ τὴν τελευταίαν ὑπόσχεσίν της ἡ Τουρκία σκέπτεται τώρα νὰ συνάψῃ δάνειον τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγυηθοῦν οἱ διαπραγματευθέντες ἄλλοτε τὴν προξενικὴν σύμβασιν Ἕλληνες Πληρεξούσιοι, καθὼ οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου!

Εἶνε ὅμως ζήτημα ἐὰν τὸ ἀνωτέρω δάνειον θὰ ἐπιτευχθῇ. Ὡς γνωστόν, 344 χιλιάδες λίρες μᾶς κάμνουν περίπου 14 ἑκατομμύρια δραχμάς, τοιοῦτον δὲ ποσὸν καμμία Εὐρωπαϊκὴ Τράπεζα δὲν δίδει ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ κ. Πλατούσα!

Ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, ἡμεῖς εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις ἔληξεν εἰρηνικῶς καὶ ἀφοῦ δὲν ἐχύθη ἀθῶων Τουρκικὸν αἷμα. Διότι ὁ πόλεμος ἦτο σχεδὸν ἄφευκτος. Πανταχοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ λαὸς ἐκραύγαζεν:

— Ἀλσατία καὶ Λοράνδος!

Ἡ προχθεσινὴ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου θὰ μείνῃ εἰς τὰ χρονικὰ τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων. Κανεὶς δὲν τὴν ἀντελήφθη, ἀκόμη οὔτε καὶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκλείψεως ἐπεκράτει τρομερὰ συνεφιά, ἀλλὰ μήπως καὶ ἄνευ τῆς συνεφιᾶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἴδοῦν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἔκλειψιν; Ἦσαν ὅλοι κλεισμένοι εἰς τὰ σπίτια τους διὰ νὰ μὴ τοὺς συλλάβῃ ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ Δημοσίου!

Ἡ ἔκλειψις ἐν τούτοις ἔγινεν. Ἤρχισεν εἰς τὰς 6 τὸ πρωὶ καὶ διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν. Κατ' αὐτὴν ἐκαλύφθη τὸ ἓν τέταρτον τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου. Οἱ ἐπίτροποι τῶν ἐκλογῶν βλέποντες νὰ καλύπτεται ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου [illegible] ἀπεφάσισαν νὰ ἀναβάλλουν τὰς ἐκλογὰς πεντάμισι καὶ ἔσπευσαν ν' ἀγοράσουν νέα οἰκόπεδα!

Ἔπομεν ὅτι ἡ ἔκλειψις διήρκεσεν ἡμίσειαν μόνον ὥραν· αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια κατέστησε καὶ τοὺς Ἀθηναίους κάπως ἀδιαφόρους πρὸς τὸ γεγονός. Διότι τί ἔκλειψις εἶνε αὐτὴ ποὺ διαρκεῖ μισὴ μόνον ὥρα; Ἐκλείψεις σοβαραὶ εἶνε αὐταὶ ποὺ γίνονται εἰς τὰ δημόσια Ἑλληνικὰ γραφεῖα ὅπου ὁ ὑπάλληλος ἀρχίζει νὰ ἐκλείπῃ ἀπὸ τὴν 1ην τοῦ μηνὸς μέχρι τῆς 31ης!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἀστρονομικῶν πραγμάτων, ἂς σημειωθῇ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν τώρα διαπραγματεύεται νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν τὸ παλαιόν του τηλεσκόπιον. Τί θὰ τὸ κάμῃ τὸ τηλεσκόπιον αὐτὸ ὁ κ. Βουδούρης δὲν γνωρίζομεν. Φροντοῦμεν ὅμως διὰ ἀνάγκην τηλεσκοπίου ἔχει μᾶλλον τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν διὰ νὰ ἴδῃ μίαν πεντάραν, τὴν ὁποίαν ἔχει κάποιος "Ἕλλην εἰς τὰς Πάτρας!

Ὁπωσδήποτε τὸ μέτρον τοῦ νὰ ἔχουν τηλεσκόπια τὰ Ὑπουργεῖα εἶνε ἀξιοθρήνητον. Μᾶλλον ἠμποροῦσαν νὰ ἔπρεπε νὰ προμηθευθοῦν οἱ Ὑπουργοὶ καὶ νὰ τοὺς διανείμουν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους των. Τοιουτοτρόπως οἱ ὑπάλληλοι θὰ ἤξευρον τὰς ἡμερομηνίας καὶ δὲν θὰ συνέβαινε τὸ τρομερὸν ἀτοπον τοῦ νὰ πηγαίνῃ ὁ ὑπάλληλος εἰς τὸ γραφεῖόν του τὴν 29ην μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε τέλος τοῦ μηνός, ὅτε γίνονται αἱ πληρωμαί!

Καὶ ἀφοῦ τὰ Ὑπουργεῖα προμηθεύονται τηλεσκόπια, καὶ αἱ Νομαρχίαι πρέπει νὰ προμηθευθοῦν τοιαῦτα. Οἱ Δῆμοι, καθὼς ὁ Δῆμος Ἀθηναίων πρέπει νὰ προμηθευθοῦν τηλεσκόπια!

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΛΟΙ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ὁ Ροΐδης, ὅταν τοῦ συνέστησαν διακεκριμένον συνάδελφον μὲ τὴν σύστασιν «ὁ κ. Κ....γράφει», ἀπήντησε.

— Χαίρω πολύ. Ὅλοι γράφουν!

Αὐτὸ ἔλεχθη πρὸ 7 ἐτῶν. Τί πρέπει νὰ λεχθῇ σήμερον μὲ αὐτὸν τὸν διλεταντισμὸν τῆς πένας, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκνιξεν, εἰσῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ἀπαγγέλματα, ἐπῆρε σβάρα τὰ σχολεῖα, τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα; Ἂν δὲν ὑπέκειντο εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως οἱ κάλαθοι τῶν ἐφημερίδων τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν θεάτρων, θὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ βάθος αὐτῶν ἀριθμοὶ ἀποτελοῦντες μίαν πολὺ ἀπελπιστικὴν στατιστικὴν δι' αὐτὸν τὸν τόπον. Ἡ θεία μας, ὁ θεῖός μας, ὁ φίλος μας, ὁ μπεμπᾶς μας, ἡ γειτιά μας, ὅλοι κατεργάζονται ἐν τῷ κρυπτῷ ὄρκον γραφικῆς ἐργασίας ὁ ὁποῖος θὰ γεμίσῃ κάποιον κάλαθον.

Κατὰ τὴν πιθανωτέραν στατιστικὴν ἕκαστος ἐκ τῶν ἀνωτέρω θὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν τὴν ἡμέραν διὰ τὰς ὑποθέσεις του καὶ τρεῖς φιλολογικὰς σελίδας, ἐκ τῶν ὁποίων δύο εἶνε προωρισμένοι διὰ τὴν φιλολογικὴν αἰωνιότητα, καὶ ἡ ἄλλη εἶνε ἄρθρον ἐπὶ τῆς καταστάσεως, τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως θὰ δεχθῶμεν τὴν ἐπομένην εἰς τὰ γραφεῖά μας. Καὶ πρὸ 20 καὶ 50 ἐτῶν ἡ νόσος ὑπῆρχε βεβαίως εἰς αὐτὸν τὸν τόπον.

Ἀνεφαίνοντο τρεῖς Παρασχίδαι τὸ ἔτος, τρίχοντες κατόπιν τῶν μέτρων καὶ τῶν ἐμπνεύσεων τοῦ ποιητοῦ, πέντε Παπαρρηγοπουλίδαι—ὁ ποιητὴς τῶν «Χελιδόνων» κατεδιώκετο λυσσωδέστερον ὅλων ἀπὸ τὴν μίμησιν, καὶ ἦτο ὁ οἰκτρότερον ἀντιγραφεὶς—ἄλλοι Σουτσίδαι, Βαλβανίδαι, Βασιλειαδίσκοι, ἔχοντες τὸν περίφημον ἐκεῖνον πόθον συγχρόνου των ποιητοῦ.

Μὲ τοὺς στίχους νὰ μαλάξω
τῆς ταλαίνης μου καρδίας
φεῦ! τὸν ἐξουσιαστήν.

Ἀλλὰ τότε ὑπῆρχε κάποια διαφορά. Ὁ μιμητὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶχε μίαν αὐθυπερβολίαν ἔναν ἐκφυλισμὸν πάντως μίαν εὐλαβεστέραν ἔννοιαν τῆς πέννας ἀπὸ τὸν σημερινὸν ἀκροστιχιδογράφον. Καλοὶ ἢ κακοί, ὑποφερτοὶ ἢ ἐντελῶς ταλαίπωροι εἰς τὸ γράψιμόν των, πάντες ἠσθάνοντο καὶ ἔγραφον. Τὸ μουνιζούρωμα δὲ τοῦ χάρτου, ὅταν ἔχῃ αὐτὴν τὴν ἱερότητα τοῦ αἰσθάνεσθαι, ἂς εἶνε συγχωρημένον εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ἰδοὺ ἡ διαφορὰ τῶν παλαιῶν, τοὺς ὁποίους δύνασθε νὰ συναντήσετε εἰς τὴν τελευταίας ἐκδοθεῖσαν Ζμυρναϊκὴν Ἀνθολογίαν, ἀπὸ τοὺς σημερινούς. Σήμερον, ὅπου ἡ ποιητικὴ αἴσθησις τῶν πραγμάτων ἀπέθανε μέσα εἰς τὴν ἀνοστιὰν καὶ τὸν ἐκ ζυμαρικοῦ ὀργανισμὸν τῆς νέας γενεᾶς, ὑπάρχει ἄλλη ἀντίληψις τοῦ στίχου, τῆς ἀράδας, τοῦ γράφειν. Ὁ φοιτητὴς παίρνει τὴν πέννα ὅπως καὶ τὸ μπαστοῦνί του. Ἡ κομψὴ Φιφίκα—διότι γράφουν καὶ αἱ Φιφίκαι μας—ὅπως καὶ τὴν βεντάγιαν. Ὁ ἔμπορος ὅπως καὶ τὴν πέννα τῶν καταστίχων του—πέννα ἡ μία, πέννα καὶ ἡ ἄλλη. Ὁ δικηγόρος μεταξὺ δύο ἀγωγῶν κάμνει καὶ τὸ σχετικὸν του τετράστιχον. Ἂν τύχῃ δὲ νὰ ἀναχωρήσῃ ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, μᾶς στέλλει πρὸς δημοσίευσιν καὶ τὸ σχετικὸν «Ἀπῆλθεν εἰς Πάτρας ὁ ἔγκριτος καὶ γνωστὸς λόγιος...»

Μερικοί, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰ δεκαέξη χρόνια των εἶχον γράψει δύο στίχους, ἔγειναν τώρα 40 ἐτῶν καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ παραιτηθοῦν τοῦ νεανικοῦ των τετραστίχου, ἀλλ' ἐγείρουν ἀξιώσεις καὶ ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων τῶν σημερινῶν γραμμάτων. Λησμονοῦν καὶ τὸν μελῳδικὸν στίχον ποὺ ἔγραψεν ἄλλοτε κάποιος εἰς τὸν «Ραμπαγᾶν»

ὅτι ὑπάρχουν ποιηταὶ
χωρὶς καὶ φαντασίαν·

Κάμνουν τίποτε τολμηρότερον πρᾶγμα οἱ Ἀρμενιοιέμκειριοι χειροῦργοι, οἱ ὁποῖοι ἐξασκοῦν ἐδῶ τὸ ἐπάγγελμά των ἢ ὁ ὀδοντοιατρὸς μὲ τὴν πέτραν, τὴν ἐξαλείφουσαν τὸν πονόδοντον, τὴν φθίσιν καὶ τὰς κηλίδας τῶν ἐνδυμάτων;

Αὐτὴ ἡ διλεταντικὴ τῶν γραμμάτων, ὅσον ἀσήμαντον καὶ ἀκίνδυνον καὶ ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, ἡ διλεταντικὴ ἡ σκορπίζουσα ἀκροστιχίδας καὶ γνωμικὰ εἰς τὰ λευκώματα, τὸ βάλσιμον τοῦ ἑνὸς ποδιοῦ εἰς τὰς ξένας ἰδιοκτησίας, ἡ ἰδέα ὅτι μαζὶ μὲ τὴν καρφίτσαν τοῦ λαιμοδέτου καὶ μὲ τὸ νέον καπέλλο τοῦ Κασόνη πρέπει νὰ ἐπιδειχθῇ καὶ ἕνα τετράστιχον, ἡ ἰδέα τέλος πάντων πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ποὺ δὲν ἔχει κανείς, ἡ ὑψιστη περιφρόνησις τοῦ Πιπίκου καὶ τῆς Πιπίκας πρὸς τὸ ταλαίπωρον πνεῦμα, εἶνε ὃν ἀπὸ τὰ θλιβερώτερα φαινόμενα.

"Ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου ἕνα περιοδικὸν....χειρόγραφον ἐκδιδόμενον εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ μαθητάς. Ὑποτιτλοφορεῖται «περιοδικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον δὶς τοῦ μηνὸς», παραλείπω δὲ τὸν κύριον τίτλον του διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον. Τὸ χειρόγραφον περιοδικὸν, τὸ ὁποῖον μανθάνω, ὅτι κυκλοφορεῖ εἰς ἀρκετὰς οἰκογενείας ἀντὶ ἑτησίας συνδρομῆς ὀραχμῶν 3, περιέχει ἄρθρα, ποιήματα, διηγήματα, ἀσυνταξίας καὶ ἀνορθογραφίας. Δηλαδή. «Ἡ καταιγὶς, ἤτις ἠπήλασε πρὸ τινων ὡρῶν, τώρα ἐπικειται.»

«Τὸ μικρὸν τέκνον της ἔκλαιε, τὸ ὁποῖον μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐγκαταλείψῃ ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς..»

«Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγαθὸς καὶ οὐχὶ ὡς οἱ ἀμαθεῖς τὸν παριστάνουσι, ὀνομαζόμενος ὅ,τι καὶ ἂν τοῦς συμβῇ ὁ Θεὸς πταίει».

«Ὦ Χαιρουδήμ νηπίων!»

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, μία δεσποινὶς ἔγραψεν ὁλόκληρον ἄρθρον περὶ τοῦ κπῶς θὰ διορθωθῇ ὁ τόπος!»

Ὁ ἄλλος γεννήσουν ποτὲ καὶ θὰ ἀναθρέψουν ὄχι ἕνα μεγάλον ἄνδρα, ἀλλὰ μόνον καὶ πολίτας, οἱ ὁποῖοι νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο.

Ἀκόμη ἡ ἔννοια γυναικείας χειραφετήσεως εἶνέ τι ἄγνωστον εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν. Ἀπορῶ δὲ πῶς ὡρμήθη ὁ κ. Σουρῆς νὰ σατυρίσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ὅταν σκέπτωμαι κάπως εὐρύτερον ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ἐννοῶ διατί ἐσατύρισε τὴν γυναικείαν νειραφέτησιν ὁ συντάκτης τοῦ «Ρωμιοῦ». Ἀκριβῶς διότι δὲν ὑπάρχει! Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εὕρισκα μίαν χειραφετημένην κόρην εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν εὕρω, ἀφοῦ οἱ ἄνδρες ἀκόμη, ἡ ἑλληνικὴ νεολαία δὲν ἔχει χειραφετηθῇ. Λέγοντες χειραφέτησιν ἐννοοῦμεν ἕνα πολιτισμὸν, μίαν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἀντίληψιν εἰς ἕνα σημεῖον, τὸ ὁποῖον βιβλίως δὲν θὰ ζητήσωμεν εἰς τὴν σύγχρονον Γαλλίδα, τὸ μοντέλλο αὐτὸ, τὸ ὁποῖον μιμοῦνται αἱ σύγχρονοι Ἑλληνίδες κατὰ τὸν μᾶλλον ὀξιοθρήνητον τρόπον. Αἱ διάφοροι Εὐρωπαΐαι «Ἐπιθεωρήτριαι» αἱ πραγματευόμεναι ἑκάστοτε τὸ ζήτημα τῆς ἀναπτυξέως καὶ τῆς μορφώσεως, ὑπὸ πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἔννοιαν καταλήγουν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ σύγχρονος Γαλλὶς εὑρίσκεται εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν λοιπῶν ἐθνῶν.

Δι' αὐτὸ ἴσα, ἴσα τὸ μέλλον τῆς Γαλλίας τίθεται ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἡ ἐσωτερικὴ χειραφέτησις εἶνέ τι ἄγνωστον εἰς τὰ κορίτσια τῆς Γαλλίδος τόσον τῶν ἀστῶν ὅσον καὶ τῶν ἀριστοκρατῶν, ἀκόμη δὲ περισσότερον καὶ τοῦ λαοῦ. Ἡ χειραφέτησις, ἡ ὁποία εἶνε ταυτόσημος μὲ τὴν λέξιν Πολιτισμὸς δὲν ἀναζητεῖται βέβαια οὔτε εἰς τὰς στερεοτύπους κομψὰς φράσεις, οὔτε εἰς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν αἰωνίαν μέριμναν τοῦ ἐδύματος, εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐν γένει ζωήν, εἰς τὴν ζωὴν τῆς μόδας, τοῦ ἐφημέρου καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος. Διὰ τὴν γυναῖκα, τὸ φύσει ἀσθενὲς καὶ ἐπιπόλαιον αὐτὸ ὄν, ἡ ζωὴ τῆς μόδας, ἡ πολὺ ἀπάνω ζωὴ καὶ κομμιὰ ρίζα ἔχουσα εἰς τὸ βάθος τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας εἶνε ἐλκυστικωτέρα ἀπ' ὅ,τι εἶνε τὸ φῶς διὰ τὰς πεταλούδας. Αὐταὶ αἱ Γερμανίδες, ἀκόμη αὐταὶ αἱ Νορβηγίδες, αἱ Σουηδαὶ καὶ αἱ Ρωσσίδες, οἱ μᾶλλον πολιτισμένοι σήμερον αὐτοὶ γυναικεῖοι τύποι, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα φαίνεται νὰ διέπλασε πολλάκις ἀποκλειστικῶς μία ὑψηλὴ ἀντίληψις ὡς; ἡ τοῦ Ἴψεν, δὲν ἀποστρέφουν βέβαια τὰ μάτια ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὅ,τι ἐπιπολαίως κομψὸν καὶ ὅ,τι κοῦφως γάριεν θὰ ἐλκύῃ αἰωνίως τὴν γυναῖκα, ὅπως τὸ κοσμήματα τὴν ὀθόνη Μαγκαλάν. Αἱ Γερμανίδες ξετρελλαίνονται νὰ μιλοῦν γαλλικά, αἱ Νορβηγίδες λαχταροῦν τὸ Παρίσι, καθὼς ἐδιαβάζα προχθὲς εἰς ἕνα βιβλίο, ἀλλὰ μὲ ὅλην των τὴν κλίσιν πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κουφότητος ὑπερτεροῦν διὰ τῆς ἰδίας των ζωῆς μὲ ὅλην τὴν ἀκτινοβόλον δροσιὰν τῆς βαθειᾶ πολιτισμένης ψυχῆς των. Καὶ ἡ δροσιὰ των αὐτὴ ἐκδηλοῦται ὄχι μόνον εἰς τὴν σκέψιν των, εἰς τὴν ἀνάπτυξίν των, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐνέργειάν των, ἡ ὁποία πείθει, ὅτι ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις μιᾶς ἔσθεν χειραφετήσεως εἰς τὸν τόπον μας δὲν εἶνε παρὰ νευρικαὶ ὑπερδιεγέρσεις, ὀφειλόμεναι εἰς παθολογικὴν κατάστασιν καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, πρὸς τοῦ πολιτισμοῦ—τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς τὴν μεγάλην.

Ἀλλ' ἂς ὁμιλήσουν ἡ ἢ αὐτὰ τὰ κορίτσια τῶν ἐπαρχιῶν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματός μας, διὰ τοῦ ὁποίου ἠθελήσαμεν νὰ ἴδωμεν εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκεται ἡ ἀντίληψις καθόλου τῆς συγχρόνου νεανίδος:

"Ἐπιστολὴ πρώτη

Ἰδοὺ μία εἰλικρινὴς ζωγραφιὰ τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος:

ΓΥΘΕΙΟΝ, τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1901

Ἀξιότιμε κύριε,

Τὸ ζήτημά σας εἶνε ἁπλούστατον. Ποία εἶνε ἡ ἰδεώδης Ἑλληνὶς σήμερον; Ἂν καὶ δὲν εἶμαι μορφωμένη, (διότι μορφωμένας ἐννοεῖτε σεῖς τὰς φοιτητρίας) θὰ σᾶς εἴπω τὴν γνώμην μου, καὶ ἰδοὺ την. Ἡ κόρη σήμερον εἶνε ὑπερήφανος, ὄχι ἐγωίστρια, καὶ εἶνε ὑπερήφανος ἀκριβῶς ὅταν εἶνε ἐρωτευμένη, ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ ἀποδεικνύει. Ἡ νεᾶνις, ἡ ἐπαρχιῶτις ὅμως, θέλει καθαρὸ τὸ σπίτι της, θέλει νὰ εἶνε κομψή, νὰ ράπτεται μόνη της, νὰ μαν

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ, 29 Ὀκτωβρίου

ΜΕΤΟΧΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Ἐθν. Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	Δρ.	3847.50
Τράπεζα Κρήτης	»	198.—
Ἐκκλ. Πίστεως τῆς Ἑλλάδος	»	63.—
Τραπέζης Ἀθηνῶν	»	180.25
Ἀχ. Ἐθν. Τραπέζης	»	680.—
Τράπεζα Κωνσταντινουπόλεως	»	245.—

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

Μεταλλευτικῶν Λαυρίου	Δρ.	85.—
Ἐλληνικ. Ἀθηνῶν Πειραιῶς	»	332.—
Ἐλληνοβελγικὴ Π. Α. Π.	»	53.75
Ἐλληνοβελγικὴ Θεσσαλίας	»	116.—
Ἑταιρ. Ἀθηναϊκ. Ἔργων	»	50.—
Γεν. Ἑταιρίας Ἐργοληψιῶν	»	215.—
Ἑλληνικοῦ Περιτυλιξοποιείου	»	76.—
Πανελληνίου Ἀτμοκινήτου	»	227.—
Ἀνων. Βιομ. Ἀθηνῶν Πειραιῶς	»	
Ἑταιρίας Ἠλεκτρισμοῦ	»	461.—
Ἀδριάτικος Ἀθηνῶν	»	250.—
Ἠλεκτρικῆς	»	90.75

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Ἠλεκτρικῶν μετοχῶν	Δρ.	33.75
Ἐναντίον Ἀγγλίας	»	42.15
Λίρα Τουρκίας	»	33.50

ΣΥΒΑΛΛΑΓΜΑΤΑ	Τρίμηνον	Ὄψεως
Ἐπὶ Γαλλίας	Δρ. 169.25	170.25
Ἐπὶ Ἀγγλίας	» 42.50	42.80
Ἐπὶ Αὐστρίας	» 176.25	179.75
Ἐπὶ Γερμανίας	» 206.50	209.30
Ἐπὶ Τουρκίας	» 32.50	33.75

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

ΥΠΟ

GEORGES D'ESPARBÈS

Ἐν ἀσθενὲς ἀπόσπασμα τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ εἶχε τοποθετηθῆ διὰ νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν Ἱσπανῶν τῶν ὀχυρωμένων ἐπὶ τοῦ ὄρους. Διῳκεῖτο ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ταμπουρίν.

Αὐτὸς ὁ Ταμπουρὼ ἦτον ὁ ἄνθρωπος τοῦ πολέμου. Ὅταν ἦτον ἀκόμη συνταγματάρχης τὸν εἶδαν μέσα στὴ φωτιὰ τῆς μάχης, νὰ βγάλη ἀπὸ τὴν πιστολιοθήκην του μίαν φιάλην Σωτὴρ καὶ νὰ τὴν πίῃ. Εἶχεν ἐπανέλθῃ μετὰ τὴν μάχην κομμένος εἰς τέσσαρα, ἀλλὰ τὸν ἐξανακόλλησαν μὲ ἓν δίπλωμα πατριωτισμοῦ καὶ τὰ τέσσαρα κομμάτια, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε γείνῃ ἐπέπεσαν πάλιν ὡς ἕνα σῶμα εἰς τὸ Νερβίνδεν.

Ὁ στρατηγὸς δὲν εἶχε πλέον οἰκογένειαν. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως ὡμοίαζε μὲ βῶδι ὑπομονητικόν, τὸ ὁποῖον ρεμβάζει εἰς ἀναμνήσεις. Ἠσθάνετο κανείς ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀγαπήσῃ καὶ κλαύσῃ. Ὀθεν μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνδρῶν του εἶχε συλλάβῃ ἰδιαιτέραν στοργὴν πρὸς ἕνα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν του, τὸν Ἀλλάρ, τὸν ὁποῖον τὸ ἀρκουδιάρικον μάτι του ἐσπούδαζεν ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ἡ ἐκστρατεία. Καὶ τὸν ἐπροστάτευεν ὡς παιδί του, ἐπειδὴ ὁ νεανίσκος ἦτον ἀσθενικὸς τὸ σῶμα, εὐειδὴς καὶ εὐγενής, λεπτὸς καὶ ἀνδρεῖος, ἐπειδὴ εἶχε τὸ μέτωπον λευκὸν καὶ ἡ ἰσχυνὴ φωνή του ἔθελγε τὴν γιγαντίαν ψυχήν του, ὡς ψιθυρισμὸς γαλλιάνδρας.

Ὁ ἀξιωματικὸς πάλιν ἐθαυμαζε τὸν στρατηγόν. Πολλάκις ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης, τὸν εἶδαν νὰ στέκεται μὲ τὸ ξίφος κρεμάμενον ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός του, καὶ νὰ βλέπῃ μαχόμενον τὸν χονδρὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον. Ἠγαπῶντο χωρὶς νὰ εἰποῦν ποτὲ τίποτε ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας.

Ἀλλ' ὁ Ταμπουρὼ ἦτο δίκαιος. Εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις ἐπάνω εἰς τὸν Ἀλλὰρ ἔπιπταν οἱ γρυλλισμοὶ τοῦ διοικητοῦ. Ὁ στρατηγὸς δὲν τοῦ ἐχαρίζετο. Καὶ ἡ στοργὴ αὐτὴ ἀκόμη ἐνεῖχε κάτι τι σκοτεινόν, τὸ παράτολμον.

X

Φειδόμενος τοῦ μικροῦ στρατεύματός του ὁ στρατηγὸς ἠθέλησε νὰ ἐπικέσῃ αἰφνιδίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ διαβῇ ἐκ νέου τὸν Βιδάσοα. Μερικοὶ ἀξιωματικοὶ παρατηρήσαντες, ὅτι οἱ Ἱσπανοὶ ἐξετέλουν περιπολίας, ἐκέρδησαν, ὅτι κανεὶς δράδυ μὲ τὸ σύνθημά των ἠμποροῦσαν νὰ εἰσδύσουν εἰς τὰ ὀχυρώματά των.

— Ἔχομε διακοσίας στολὰς Ἱσπανικάς, ἂν τὰς διανείμωμε στοὺς ἄνδρας μας θὰ ἐξαπατήσωμε τοὺς διπλοσκοποὺς τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Ταμπουρὼ ἐπεχείρησε νὰ τὸ συζητήσῃ.

— Τὸ ὅρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται οἱ Ἱσπανοὶ εἶνε πολὺ ὑψηλόν· ἔχουν ἀνεγείρει ἐκεῖ πολλὰ ὀχυρώματα ἐφωδιασμένα μὲ βαρὺ πυροβολικόν.

— Ἐ! νὰ τοποθετήσωμε δύο κανόνια τῶν τεσσάρων εἰς μάχην καὶ νὰ καταλάβωμεν πλευρικῶς τὰ ὀχυρώματά των.

— Καὶ τὸ φυλακεῖον;

— Σ' αὐτὸ θὰ ἐνδύσωμεν καμμιὰ ἑκατοστὸ μὲ Ἱσπανικὰς στολάς, ὡς ἀπωσθέντας ὄπισθεν ὑπὸ τῶν Γάλλων, μὲ τὸ σύνθημά τους.

— Καὶ τὸ σύνθημά τους πῶς θὰ τὸ μάθωμε;

Μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ἐκροχώρησαν. Ἕνας εἶπε.

— Στρατηγέ, ἂν θέλῃς, πηγαίνω ἐγὼ καὶ πιάνω ἕνα σκοπόν. Ἐγὼ σοῦ τὸ φέρω τὸ σύνθημα.

— Ὄχι, ἐσὺ δὲν εἶσαι πολὺ ταχύς.

— Ἐγώ, λέγει ἄλλος.

— Ὄχι, ἔχω ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν σοῦ εἰς τὴν ἐφεδρείαν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ μείνῃ κοντὰ στὸν ποταμόν.

— Ἐγὼ στρατηγέ.

Αὐτὸς ἦτον ἕνας νεαρὸς λοχαγὸς μὲ τολμηρὰ μάτια.

— Ὄχι, ἐσὺ εἶσαι λιγάκι κουφός. Κ.' ὅταν περπατῇ κανεὶς τὴν νύκτα πρέπει ν' ἀκούῃ καὶ τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν. Ἐμεῖς κάνουμ' ἐδῶ πέρα κλεφτοπόλεμον.

Ὁ Ταμπουρὼ ἐμειδίασε.

— Νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπολοχαγὸς Ἀλλάρ.

Μετὰ ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας ὁ νέος ἐφάνη.

— Ἔλα δῶ παιδί μου, ἐμούγγρισεν ὁ κολοσσός.

Τὸν ἐκύτταζε μὲ στοργήν, μὲ ἀγαθότητα. Ἓν πατρικὸν μειδίαμα ἀνώρθωνε τὴν γενειάδα του ἐφαίνετο σὰν τίγρις ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ γλείψῃ τὸν σκύμνον της.

— Κύριε ὑπολοχαγὲ ἐσκέφθην ἐσένα.

— Εὐχαριστῶ, στρατηγέ.

— Ἀπόψε θὰ κάμῃς ἕνα τέχνασμα τολμηρόν, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ξέρεις. Ἰδοὺ τί θὰ κάμῃς.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ἐπιχείρησιν προσθέσας:

— Ὁ κίνδυνος δὲν ἔγκειται εἰς τὸ Ἱσπανικὸν στρατόπεδον, ἀλλ' εἰς τὸ βουνό.

— Κίνδυνος δὲν ἔγκειται πουθενὰ διὰ τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἔθνους.

— Εὖγε σου. Ἀλλὰ νὰ προσέξῃς καλά, γιατὶ στὸ βουνὸ ἔχει λύκους.

Ὁ στρατιώτης ὕψωσε τοὺς ὤμους. Αὐτὸ τὸ νεῦμα ἔφερε γέλωτα εἰς τὸν γίγαντα, ὁ ὁποῖος ἔδειξε τὸν νεανίαν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον.

— Ἐτοῦτος εἶνε ἀστεῖος! Ἐ! Δουρνανδᾶ, δὲν τοῦ λές τί κοπάδια ποὺ θὰ βρῇ μπροστά του ὅπου καὶ νὰ περάσῃ;

Ὁ σοβαρὸς πολιτικὸς ἐπίτροπος ἐπένευσε μὲ τὸ μάτι. Ἀλλ' ὁ νέος ἐκράτει καλὰ τὸν λόγον του καὶ ἐπέμεινεν ἐντονώτερον ἀκόμη.

— Θὰ πάω.

—Τὸ πιστεύω ἐμούγγρισεν ὁ Ταμπουρὼ γελῶν· εἰδεμὴ ξέρεις τί θὰ σοῦκανα;

— Τὸ ξέρω, θὰ μοῦκοβες τὸ κεφάλι.

— Ἀκριβῶς. Καὶ ὁ πολιτικὸς ἐπίτροπος ποὺ βλέπεις ἐδῶ τὴν ἴδια γνώμην ἔχει.

Ὁ Ταμπουρὼ ὑπέδειξε τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς πολιτείας, ἀκουμβῶντα εἰς τὴν θύραν, μίαν σιλουέτα ἀκίνητον, μέσα εἰς τὸν φαρδὺν μανδύαν του χωρὶς ἐπωμίδας.

— Λοιπὸν πότε θὰ πᾷς;

— Τώρα ἀμέσως.

— Ξέρεις ποῦ κοιμῶμαι;

— Ξέρω.

— Καλά. Δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρῃς εἰς ἄλλον παρὰ μόνον εἰς ἐμένα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστολῆς σου. Μόλις ἐπιστρέψῃς ἀνέβα στὸ δωμάτιόν μου καὶ ξύπνησέ με. Ἄντε, καλὴν νύκτα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε καὶ τὸ ἐπιτελεῖον διελύθη.

Μετὰ δέκα λεπτά, εἰς τὸ σκότος, ὁ ὑπολοχαγὸς Ἀλλὰρ ἤκουσε βηματισμὸν εἰς τὸν δρόμον ποὺ ἐπήγαινε. Ἦτον ὁ Ταμπουρώ.

— Πᾷ; πᾷς; Ἔφυγες ὅμως χωρὶς νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου. Νὰ μὴν ἦσαι τόσῳ ἀνυπόμονος.

Ἡ φωνή του ἔτρεμεν.

— Κι' ἔπειτα, ἤθελα νὰ σὲ βάλω στὸν καλὸν δρόμον.

Ὁ μικρὸς ἀξιωματικὸς ἤκουσε καὶ ἠθέλησε νὰ σφίξῃ τὸ χέρι τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν. Ἔφθασαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Ἀντικρυ ἄλλο βουνὸν ὑψώνετο, γεμάτο πεῦκα. Ἐκεῖ ἠγρύπνει ὁ ἐχθρός.

Τὸ σκότος περιέβαλλε τοὺς δύο ἄνδρας.

Ὁ στρατηγὸς ἐφαίνετο ταραγμένος. Ἀνέπνεε σιγὰ καὶ γρήγορα, ὡς οἱ ρινηλάται σκύλοι, καὶ ἠκροᾶτο προσεκτικὰ τοὺς ψιθύρους τῆς νυκτός. Αἴφνης μία βοὴ ἠκούσθη. Ὁ Ταμπουρὼ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχετ' αὐτὸς ὁ θόρυβος; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός. Ἄκουσες, στρατηγέ; Μήπως εἶνε ἡ καταιγὶς ἐκεῖ κάτω;

Ἠκροάσθησαν πάλιν. Τὸ αὐτὸ βράχνισμα ἠκούσθη καὶ ἐκ δευτέρου, πειὸ παρατεταμένον, ἄγριον. Τὸ βουνὸ, μὲ τὴν βαθεῖαν φωνήν του τὸ ἀνέρριψεν εἰς τὴν κοουφήν. Ἦτο ἕνα πρᾶγμα τόσον ἀπαίσιον ὥστε οἱ δύο ἄνδρες ἀνετριχίασαν.

— Λύκοι..

— Μπᾶ! Καὶ νομίζεις ὅτι φοβοῦμαι, στρατηγέ;

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ στρατηγὸς, τὰ εἶ[illegible] νὰ λάβῃς καὶ ὀλίγας προφυλάξεις. Ἂς εἶνε... Οἱ Ἱσπανοὶ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀναγνωρίσουν. Ἔχεις τὸν μανδύαν σου... Καλά. Καὶ τὰ ὅπλα σου;... Ἔτσι.

Ἐσιώπησεν.—Αὔριον τὸ τέλος.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΟΦΙΑΣ ΒΙΣΒΑΡΔΗ

Ἀνακαινισθὲν καὶ πλουτισθὲν περιέχει Πούδραν Ζακύνθου ἐξαιρέτου ποιότητος. Ἀρώματα, Σάπωνας, Καλλυντικά, Ἐπανορθωτικὸν κόμης, ὅπερ διατηρεῖ τὸν φυσικὸν χρωματισμὸν αὐτῆς, καὶ ψιλικὰ διάφορα.

20—Ὁδὸς Σταδίου—20
Δεξιὰ τῆς εἰσόδου τοῦ Θεάτρου Τζόγα

Τὸ πρὸ δωδεκαετίας λειτουργοῦν εὐρωπαϊκὸν ἐργοστάσιον

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΙΡΗΝΗΣ Ν. ΣΙΜΗΛΑ

12—ΟΔΟΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ—12

Εἶνε κέντρον τοῦ καλλιτέρου κόσμου κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Μὲ ὅλα τὰ τελευταῖα εἴδη τοῦ συρμοῦ. Ἐπίσης τὸ ἀνωτέρω ἐργοστάσιον, **συστήσαν καὶ ἰδιαίτερον τμῆμα** ἀναλαμβάνει τὴν ἐντελῆ ἐκμάθησιν κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς δεσποινίδων ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ ἢ κατὶ μὲ μηνιαίας δόσεις.

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ **Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

νέος chef de clinique τοῦ διασήμου καθηγητοῦ Fauvèl. Σπουδάσας εἰς τὰς εἰδικὰς κλινικὰς τῆς Εὐρώπης.

Θεραπεύει εἰδικῶς τοὺς πάσχοντας τὰ **Ἀναπνευστικὰ ἔργανα, τὸν Λάρυγγα, Λαιμόν, Ρίνα** καὶ τὰ **Ὦτα. Δωρεὰν Τρίτην καὶ Κυριακὴν 10-12 καὶ 3-5 μ.μ.**

Ὁδὸς Πατησίων 11Β παρὰ τὰ Χαυτεῖα.

Αἱ ἐν Εὐρώπῃ τελευταῖαι καὶ τελειότατοι μέθοδοι τῶν διασήμων συφιλιδολόγων Fournier, Finger, Albarau **κ.τ.λ. ἐφαρμόζονται ἀποτελεσματικῶς καὶ μετ' ἄκρας ἐπιτυχίας ἐν τῷ**

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΩ ΤΩΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΔΑΜΑΣΚΟΥ & ΤΟΥΜΠΑ

Ἔνθα θεραπεύονται ριζικῶς καὶ ἐν βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι ἄνευ ὑποτροπῆς ἡ σύφιλις, ἡ βλεννόρροια ὀξεῖα τε καὶ χρονιωτάτη καὶ τὰ ἕλκη.

Ἐπίσης ἁπανταχοῦ τὰ δερματικά.

Ἀπόλυτος ἀσφάλεια καὶ ἀντισήψια.

139—ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ—139

(Ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης)

Ὧραι ἐπισκέψεως 9—12 π.μ. 2—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

ΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Η ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Τοῦ τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦμας

ΧΑΝΙΑ, 27 Ὀκτωβρίου

Αἱ ἐν Φαιστῷ τῆς Κρήτης ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἐξακολουθοῦσι, πλὴν δὲ τῶν δύο πρώτων εὑρεθέντων τάφων, εὑρέθησαν καὶ ἕτεροι τρεῖς. Ἐκ τούτων ὁ μὲν ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Γ. ἦτο μικρὸν δωμάτιον ἀκανόνιστον, οὗ τὰ τοιχώματα εἶχον καταρρεύσει ἐντελῶς.

Ἡ πενιχρότης τῶν ἐν αὐτῷ κτερισμάτων, καθ' ὅσον τρία μόνον Μυκηναϊκὰ πήλινα ἀγγεῖα εἰς τεμάχια ἀνευρέθησαν, καὶ ἡ ἐν τινι βόθρῳ ἀβαθεῖ, κειμένῳ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τάφου, συσσώρευσις ὀστῶν πολλῶν νεκρῶν, δεικνύουσιν ὅτι ὁ τάφος οὗτος ἦτο μνῆμα κοινὸν πτωχῆς οἰκογενείας.

Περίεργος τάφος

Οἱ δύο ἄλλοι εὑρέθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γηλόφου παρὰ τὴν Ν. πλευράν. Ἡνοίγετο διάδρομος μακρὸς καὶ πλατὺς μὲ διεύθυνσιν ἀπὸ Α. πρὸς Δ. κατὰ μῆκος τῆς ὀντιαζόφρυος τοῦ γηλόφου, ἡ πρὸς τὴν κατωφέρειαν δὲ τοῦ διαδρόμου πλευρὰ ἦτο κλειστὴ ἀποτελοῦσα εἶδος ἀναλήματος ἐμποδίζοντος τὴν πρὸς τὰ κάτω φορὰν τῶν χωμάτων. Ἐκ τοῦ διαδρόμου τούτου εἰσήρχοντο εἰς τοὺς δύο τάφους. εἰς μὲν τὸν ὑπὸ στοιχεῖον Δ ἀμέσως, εἰς δὲ τὸν Ε δι' ἑτέρου μικροῦ δρόμου.

Ὁ τάφος Ε ἦτο δωμάτιον ἐπίμηκες λαξευτὸν, θολωτὸν καὶ σὺχὶ πολὺ κανονικὸν, δὲν περιεῖχε δὲ παρὰ μόνον συντρίμματα πηλίνων ἀγγείων καὶ χαλκᾶ τινα λείψανα, εἴτε διότι ἐσυλήθη ἐν τῇ ἀρχαιότητι, εἴτε διότι ἀπ' ἀρχῆς δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ κτερίσματα.

Ἄλλος τάφος.—Τὶ περιεῖχεν.—Χρυσὸς καὶ ἄγγεῖα

Κατ' ἀντίθεσιν ὅμως πρὸς τούτους ὁ τάφος Δ. ἦτο πλουσιώτατος εἰς πολύτιμα καὶ μοναδικὰ κτερίσματα. Καὶ οὗτος ἦτο μικρὸν δωμάτιον λαξευτὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅμως πρὸς περισσοτέραν πάντως ἐξασφάλισιν τῶν θησαυρῶν τοῦ νεκροῦ, ὤρυξαν λάκκον βάθους δύο μέτρων, ὀρθογωνίου σχήματος μὲ διεύθυνσιν ἀπὸ Ν. πρὸς Β., ἱκανὸν ἵνα ἐν ἀνέσει περιλάβῃ νεκρὸν ἐκτάδην κείμενον μετὰ τῶν κτερισμάτων του.

Ὁ λάκκος ἐσκεπάσθη διὰ πέντε μεγάλων πλακῶν καὶ ἐκαλύφθη διὰ χώματος, ἄνω δ' αὐτοῦ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀρχικοῦ δαπέδου τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου ἐκείτο μία λυχνία ἐκ μέλανος λίθου, μονόμυξος, ὕψους 0,35 εὑρεθεῖσα κατὰ χώραν. Τὰ τοιχώματα τοῦ λάκκου σαθρωθέντα κατέρρευσαν μετ' αὐτῶν δὲ καὶ αἱ ἐπικείμεναι πλάκες καὶ ὁ τάφος ἐκαλύφθη ὑπὸ χωμάτων.

Ἐντὸς τοῦ μνήματος ἦτο τεθαμμένος εἰς μόνον νεκρὸς, ἔχων τὴν μὲν κεφαλὴν πρὸς Ν. τοὺς δὲ πόδας πρὸς Β. Ὁ σκελετὸς ἦτο σεσηπὼς καὶ μόνον ὀδόντες τινὲς εὑρέθησαν στεροί, φαίνεται δὲ ὅτι ἀνῆκεν εἰς γυναῖκα ἐκ πλουσίου γένους. Ἐκ τοῦ πλούτου τῶν εὑρεθέντων ἐν τῷ τάφῳ κτερισμάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε τὰ ἑξῆς:

Ὑδρία χαλκῆ ὕψ 0,33 εὑρεθεῖσα εἰς τὸ μέσον περίπου τοῦ τάφου ἀκεραία, ἀλλὰ συντεθλασμένη ἐκ τῆς πιέσεως. Δύο ἄλλα μεγάλα χαλκᾶ ἀγγεῖα ἐφθαρμένα καὶ εἰς τεμάχια. Πολύτιμον περιδέραιον ἐκ 50 χρ. ψήφων ἀποτελούμενον. Αἱ ψῆφοι ἔχουσι σχῆμα ὀρθογώνιον καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐτιφανείας φέρει ἑκάστη ἔκπρουστον παράστασιν τοῦ θαλασσίου μαλακίου ναυτίλους. Αἱ ψῆφοι τιθέμενοι κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦσιν ὅρμον μήκους 75 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Χρυσοῖ δακτύλιοι

Χρυσοῦς δακτύλιος ἀποτελούμενος ἐκ πλατέος κρίκου καὶ μεγάλης ἀμυγδαλοειδοῦς σφενδόνης ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου. Ἀμφότερα εἶνε κεκοσμημένα διὰ κοκκιδώσεως (granulation) καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας εἶνε χειμευτὰ (σμαλτωμένα) διὰ λίθου λευκῆς καὶ κυανῆς. Τὸ πλεῖστον ὅμως τῆς σμαλτώσεως εἶνε ἐφθαρμένον.

Ἕτερος χρυσοῦς δακτύλιος μὲ πλατεῖαν τὴν σφενδόνην καὶ τὸν κρίκον ἀλλὰ λεπτός. Ἡ σφενδόνη καλύπτεται δι' υελώδους κυανῆς μάζης ἠμιεφθαρμένης.

Ἄλλος χρυσοῦς δακτύλιος λεπτὸς, κτερισματικὸς, ἐφθαρμένος. Πολλαὶ μικραὶ ψῆφοι χρυσαῖ ἀποτελοῦσαι ἄλλο μικρὸν περιδέραιον. Ἑκατοντάδες ψήφων ἐξ ἐλέφαντος 4—5 ποικιλιῶν ἀκέραιαι καὶ τεθραυσμέναι. Περὶ τὰς ἑκατὸν ψῆφοι δύο ἢ τριῶν μεγεθῶν ἐκ λίθου ἐρυθροῦ στρογγύλου καὶ μὲ γραμματικὴν διακόσμησιν. Ἑκατοντάδες στρογγύλων ψήφων ἐξ υαλίνης πάστας σεσαθρωμένοι.

Μία σφαῖρα διάτρητος ἐξ ὀρείτου λευκοῦ κρυστάλλου μεγέθους λεπτοκαρύου. Ἑπτὰ τινες λίθιναι καὶ κρυστάλλιναι μαμονωμέναι. Τρία κάτοπτρα χαλκᾶ. Ἐγγεγλυμμένη Μυκηναϊκὴ φοικοειδὴς λίθος (γιαλόπετρα) φέρουσα λέοντα βαδίζοντα. Ὑπὲρ τὴν ράχιν αὐτοῦ φαίνεται κεφαλὴ αἰγάγρου καὶ ἄλλη ὁμοία, ἀλλὰ μικροτέρα ὑπὸ τὴν κοιλίαν. Πρὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ λέοντος ὑπάρχει βέλος.

Ἡ εὕρεσις τοσαύτης πληθώρας ὅρμων ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ εἶνε παράδοξος. Εἰκάζεται, ὅτι κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν αἱ φίλαι καὶ οἰκεῖαι γυναῖκες τῆς νεκρᾶς ἔρριψαν, τιμῆς ἕνεκα, ἐν τῷ τάφῳ τοὺς ὅρμους των.

Ἡ σωματεμπορία.—Ἔκθεσις τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς

Μακροτάτην ἔκθεσιν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Κρήτης ὁ αὐτόθι ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Κυπρίου, περιέχουσαν, τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπ' αὐτὸν ὀργάνων σχετικῶς μὲ τὴν σωματεμπορίαν.

Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην, ἐκ τῶν ἐνεργηθεισῶν ἀνακρίσεων προέκυψεν ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου 1900 ὁ πλοίαρχος τοῦ Ἱστιοφόρου «Ἅγιος Σπυρίδων» Γ. Ἀργυράκης, ἐκ Κάσσου, μετέβη εἰς Ἱεράπετραν πρὸς ἀναζήτησιν γονέων, οἵτινες θὰ παρέδιδον τὰ τέκνα των εἰς αὐτὸν, ὑποσχόμενος, ὅτι ἤθελε τοποθετήσει αὐτὰ παρὰ καλαῖς οἰκογενείαις ἐν Κάσσῳ καὶ προσθέτων ὅτι πολλὰ τούτων θὰ υἱοθετοῦντο ὑπὸ συμπατριωτῶν του, οἵτινες δὲν εἶχον τέκνα. Καὶ κατώρθωσε τοιουτοτρόπως νὰ πείσῃ τὸν Νικόλαον Βιγλάκην νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Μαρίαν ἐτῶν 14 καὶ τοὺς Λεωνίδαν Ἀπόστολον καὶ Ἐμμανουὴλ Λατουράκην, οἵτινες ἐπίσης παρέδωκαν ὁ μὲν τὴν θυγατέρα του Ἀφρέντα ἐτῶν 15, ὁ δὲ τοὺς υἱούς του Γεώργιον ἐτῶν 10 καὶ Μιχαὴλ ἐτῶν 7, λαβόντες ἕκαστος παρὰ τοῦ πλοιάρχου δέκα δραχ. ὡς δῶρον.

Δυστυχῶς δὲν ἐξηκριβώθη εἰς τίνας ὁ πλοίαρχος τοῦ Ἱστιοφόρου παρέδωκε τὰ τοιουτοτρόπως ἀγορασθέντα ἀτυχῆ παιδία, ἐβεβαιώθη ὅμως ὅτι ἔκτοτε οἱ γονεῖς των οὐδεμίαν ἔλαβον πλέον εἴδησιν, ἐσχάτως δ' ἀνησυχοῦντες περὶ τῆς τύχης των ἠτοιμάζοντο νὰ μεταβῶσιν εἰς Κάσσον.

Ἄλλοι σωματέμποροι.—Πώλησις παιδίων

Ἐξηκριβώθη ἐπίσης ἐκ τῶν ἀνακρίσεων ὅτι κατὰ τὸ 1899 ὁ Νικόλαος Κασσοτάκης ἢ Γιουζέπας, ἐπανελθὼν ἐκ Κάσσου, ὅπου εἶχε μεταβῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως κατώρθωσε καὶ οὗτος μὲ τὰς αὐτὰς ὑποσχέσεις νὰ δελεάσῃ τοὺς Γεώργιον Τζανιδάκην καὶ Μίνωα Χανιωτάκην, οἵτινες παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὰς θυγατέρας των Δεσποινιὰ ἐτῶν 9 καὶ Καλλιόπην ἐτῶν 6.

Καὶ ναὶ μὲν οὐδεμίαν εἴδησιν ἔλαβον πλέον οἱ γονεῖς διὰ τὰ τέκνα των, ἐκ τῶν ἐνεργειῶν ὅμως τῆς Χωροφυλακῆς ἐγνώσθη ὅτι ἡ μὲν Δέσποινα Τζανιδάκη παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Κασσοτάκη εἰς τὸν χωροφύλακα Μηνᾶ ἀντὶ δραχμῶν 50, ἡ δὲ Καλλιόπη Χανιωτάκη εἰς τὴν Καλαγιᾶ Εὐδοκούλα ἐκ Κάσσου ἀντὶ δραχμῶν 60.

Προέκυψεν ἀκόμη ὅτι ἡ ἄτιμος αὕτη ἐργασία ἐνησκεῖτο ἀπὸ τοῦ 1897, ἀφ' ὅτου, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ ἡ ἀνάκρισις, ἐπωλήθησαν τοιουτοτρόπως ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, τέσσαρα παιδία, ἐξ ὧν τὰ τρία θήλεα, παραδοθέντα ὑπὸ τῶν σωματεμπόρων εἰς διαφόρους ἐν Κάσσῳ, ὧν ἐγνώσθησαν τὰ ὀνόματα.

Ὁ κ. Ἀρχηγὸς ἐκθέτων τὰς ἐνεργείας του ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰδοποιεῖ τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐσωτερικῶν ὅτι διέταξε τὴν οἰκείαν χωροφυλακὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ δραστηρίως τὰς ἐνεργείας της πρὸς καταγγελίαν τῶν ἐνόχων μετὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν σχετικῶν ἀποδείξεων. Διετάχθη ἐπίσης αὐστηρὰ ἐπιτήρησις ἐκ μέρους τῆς χωροφυλακῆς πρὸς πρόληψιν καὶ ἀμείλικτον καταδίωξιν τῆς τοιαύτης ἐμπορίας, ἀνακοινουμένης τῆς ἀπαγορεύσεως εἰς εὐρύτατον κύκλον, ἵνα μὴ περιπέσῃ τις εἰς ἀγνοίας εἰς παρομοίαν ἀπάτην.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ ἀπὸ πολυετίας ἐν τῇ ὁδῷ Αἰόλου ἀριθ. 155 γνωστὸν ραφεῖον

Ι. ΜΑΝΤΙΚΑ

προσλαβὸν ἐν τῷ καταστήματι τὸν ἄρτι ἐκ Παρισίων ἀφιχθέντα πτηχιοῦχον τῆς Σχολῆς Roussel κόπτην Γεώργιον Χρυσοβερίδην ἀναλαμβάνει ὑπ' ἐγγύησιν τὴν ἐκτέλεσιν παντὸς εἴδους γυναικείων καὶ ἀνδρικῶν ἐνδυμασιῶν τοῦ νέου συρμοῦ ὡς redant καὶ macferlant, etc εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

Καλαισθησία, στερεότης, τελε